

Tiếng hú giữa đêm khuya

BS. Trần Quý Trâm

Một buổi tối mùa đông cách đây vừa đúng 31 năm. Lúc đó tôi đang bị cải tạo tại trại giam An Điền cách thành phố Đà Nẵng khoảng 50 cây số theo đường chim bay. Tôi còn nhớ rất rõ, đêm đó trời mưa tầm tã, ngoài trời tối đen, tiếng gió thỉnh thoảng lại rít lên từng hồi, len vào hai lỗ tai của chúng tôi như tiếng ma quỷ kêu khóc ngoài khu nghĩa địa bên kia sườn đồi. Chúng tôi: anh Thương Trung Ủy Cảnh sát đặc biệt, Anh Lương đoàn trưởng xây dựng nông thôn, anh Kỹ Phó Quận trưởng và tôi vừa mới bị giải giao về đây từ trại giam chợ Cồn Đà Nẵng. Ngoài tôi ra, trình độ 3 anh kia tôi không rõ các anh sở trường về loại gì, riêng anh Lương lúc bị bắt khai là làm nghề Y tá. Tôi thấy anh chẳng biết gì về chuyên môn, mà hễ cứ một bệnh nặng sắp chết là anh trình báo với công an xin một con gà còn sống, xẻ làm đôi đang còn máu me đắp lên bụng bệnh nhân. Kết quả bệnh nhân vẫn chết. Anh còn nói: “Tôi chữa bằng cách này cứu sống rất nhiều người. Công an tin nên để anh làm ở trạm xá với chúng tôi. Tính từ khi tôi nhập trại đến nay đã 3 tháng, có 5 người chết, 3 người bị sốt rét ác tính, 2 người chết vì bệnh già kiệt sức. Anh mổ cả thấy 5 con gà. Chúng tôi không dám ăn. Anh thân nhiên rô-ti mấy miếng thịt gà béo ngậy trên lò bếp bằng than mà chúng tôi dùng để nấu nước luộc kim tiêm. Tôi kể sơ một chút về trạm Y-tế: kể cả tôi là 4 người. Tôi là người kế nghiệp anh Nguyễn Diệu (hiện ở Úc) – thuốc men kim chỉ đều do tôi đem lên và một ít của trạm xá, nhưng phần nhiều là thuốc nam như Xuyên tâm liên (chữa cảm cúm) 1 lần uống 10 viên, cả ngày 30 viên, uống xong no luôn. Đau bụng thì có viên rửa. Nó giống như Elixir parégorique, uống độ 3-4 viên là một tuần sau mới đi restroom được. Thuốc này có chất gây nghiện nên số hình sự nghiện xì ke hay tới khai bệnh đau bụng tiêu chảy xin thuốc uống cho dụ con ghiền.

Trạm trưởng là chị Năm Công an, trình độ văn hóa khoảng lớp 1. Thuốc tây chị chỉ biết Tétracycline 250mg mà thôi. Nên người tù nào mà Công an kêu là có nợ máu nhiều với nhân dân thì dù vết thương có bị nhiễm trùng nặng mấy đi nữa, chị Năm cũng ra lệnh cho tôi: “Anh chỉ cho tên X 1 viên Tétracycline 250mg/1 ngày mà thôi.” Có trường hợp anh Y, Chi khu trưởng quận Duy Xuyên cấp bậc Trung tá, đi lao động bị gạch đè mất ngón tay, để lâu vết thương lở loét nhiễm trùng nặng, vì không có thuốc, chỉ băng bó bằng lá. Chị Năm ra lệnh cho tôi: “Tên này nợ máu nặng, anh chỉ cho hắn ta 2 viên Tétracycline 250mg 1 ngày mà thôi.” Buổi tối, họp giao ban tôi đề nghị các anh ở trạm xá, cho anh Y 4 viên Tétracycline 250mg vì vết thương quá nặng, nhưng đừng cho chị Năm biết. Thế mà sáng sớm Công an kêu tôi lên trình diện chị Năm. Chị quát: “Tôi bảo anh cho Tétracycline 250mg 2 viên, mà anh cãi lệnh tôi hả?” Bên cạnh trạm xá là phòng cách ly dành riêng cho số người lao phổi nặng ở. Lúc tôi mới tới, bệnh phổi của họ ở giai đoạn 3; bệnh xá không có thuốc chữa. Thỉnh thoảng thân nhân họ thăm nuôi, kiếm được vài lọ Streptomycine 1g. Họ qua nhờ trạm xá chích, về mặt ai nấy đều hân hoan như có được thuốc tiên. Sau này tôi đề nghị họ mang khẩu trang nên tôi cũng đỡ ngán, vì Phòng cách ly ở sát bên trạm xá. Đêm nằm tôi nghe họ ho húng háng, rồi khạc nhổ bừa bãi thấy cũng ghê. Trong số đó, có anh Nguyễn Văn Năm bị Hemoptysis người anh mất máu nặng và không còn sức sống. Một đêm anh kêu đau hố chậu phải, đó là trường hợp “viêm ruột thừa cấp.” Tôi lên báo cáo công an và chị Năm trưởng trạm xá: ngày mai có xe về Đà Nẵng, xin đem anh Năm về để mổ. Nhưng họ đều lắc đầu vì cho là “tên này có nợ máu nặng với Cách mạng, anh chữa không được thì để cho nó chết.” Phần tôi, tất cả kim chỉ tôi đem lên năm ngoái khi bị bắt, đều đã dùng hết nên tôi không mổ được. Và lại, bệnh nhân huyết áp hạ nặng, sẽ bị choáng và tử vong nếu mình liều lĩnh mổ mà không có một

phương tiện chống choáng nào trong tay. Mấy ngày sau bụng anh Năm co cứng, càng ngày càng phình to. Anh thờ không nổi, tôi phải dùng syringe rút bớt nước ra, nhưng ngày sau bụng anh càng trướng lên. Đúng là ruột thừa bị vỡ mủ, và là Péritonite aigue. Tôi lên năn nỉ công an quản giáo, rồi chị Năm (Trưởng trạm xá) nhưng họ đều thẳng thừng từ chối vì họ cho đó là 1 tên có nhiều nợ máu với cách mạng, để cho nó chết. Anh Năm thều thào với tôi: “Bác sĩ cứu tôi với, tôi còn một người vợ trẻ và 5 đứa con còn dại.” Tôi an ủi anh: “Anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng xin công an cho anh được đem về Bệnh viện Đà Nẵng điều trị.” Mấy chai Sérum mà tôi xin của anh em, mấy lọ trụ sinh, và mấy ống Valium 10mg của tôi đã dùng hết. Tôi nghe tiếng anh la hét mà lòng buồn vô hạn. Nhưng vì tôi bó tay, không làm gì giúp anh được. Những ngày sau anh Năm yếu dần; anh được đưa về nằm hấp hối trong một phòng kỹ thuật đặc biệt mà công an dành cho những người “có nhiều nợ máu.” Phòng hôi hám không thể tưởng tượng nổi. Khi tôi tới khám bệnh, từng đàn ruồi xanh bay lên tứ tung, con người nằm lẫn lộn với phân và nước đái.

Đã nhiều ngày đêm, anh Năm rên la thảm thiết. Bụng anh càng trướng to, tôi chỉ punction lấy nước và cho thuốc ngủ. Nhưng khi hết thuốc, anh càng kêu thống thiết: “Bác sĩ ơi, cứu tôi với! Tôi còn vợ dại và 5 con thơ!”

Đêm nay là đêm 30 Tết. Chúng tôi ngồi trầm ngâm buồn tủi bên cạnh lò than, tiếng nổ lách cách của các viên than hồng lóe sáng soi mấy bộ mặt tang thương của chúng tôi. Tôi đang hình dung một ngày mùng Một Tết, vợ chồng tôi và các con đi chùa, hái lộc đầu năm, rồi tôi sẽ li xì cho các con tôi những đồng tiền mới. Chao ơi là hạnh phúc!

Một tiếng sấm nổ to chát chúa làm tôi bừng tỉnh giấc mơ đẹp. Làn trong gió mưa, một tiếng hú thê lương cất lên: “Bác sĩ ơi! Cứu tôi với, tôi đau quá, chết mất!”

Tôi chép miệng, nói với mấy anh: “Có lẽ đêm nay anh Năm sẽ đi.” Chiều qua tôi tới thăm thấy anh nằm thoi thóp, hấp hối. Đôi mắt mở to, anh nhìn tôi thều thào: “Bác sĩ cứu tôi.” Tôi ứa nước mắt. Mấy ngày nay, anh được nuôi bằng dịch truyền, còn khi bụng căng cứng quá, tôi làm Punction ra từng lít nước. Nửa đêm về sáng, anh đã ra đi. Trong đêm tiếng kêu của anh yểu ớt, không ai nghe được.

Sáng mùng một Tết, cơn bão nhiệt đới ngày qua đã dịu bớt, bầu trời xám xịt. Từng hàng cây đổ xiêu vẹo xung quanh trạm xá. Tôi ngồi thần thờ, đêm qua không ngủ được, vì nhớ nhà và vì tiếng kêu thê lương của anh Năm. Qua khung cửa sổ được rào bằng những sợi kẽm gai chằng chịt, tôi thấy một đám tang đi qua. Anh Năm được bó trong chiếc chiếu ràng rất kỹ. Hai người (bạn tù) khiêng 2 đầu bằng một đòn tre. Họ lội bì bõm trong vũng nước bùn làm văng tung tóe những vệt bùn nhầy nhụa lên con đường trước sân. Họ khiêng một xác chết. Đám tang cô đơn, không có tiếng khóc. Họ yên lặng khiêng anh Năm về nghĩa địa dành cho những người tù xấu số bên kia đồi. Nơi đây, một huyết đạo người ta đã đào sẵn từ mấy ngày qua. Thôi vĩnh biệt anh Năm.

